

ЦІЛА ЕПОХА

відійшла з відходом із земного життя Василя Червонія. Один із засновників Товариства української мови ім. Тараса Шевченка, об'єднання «Просвіта», Народного Руху на Рівненщині, він не дожив дрібницю до святкування 20-річчя НРУ. Його знали як непримиреного противника русифікації просто як небайдужу людину. Йому тільки виповнилося 50. Внаслідок нещасного випадку – удару білескавки – пішов із життя патріот і державець.

Рівняни ще довго сперечатимуться про втрати і здобутки, причиною яких був Василь Червоній. Депутат Верховної Ради чотирьох скликань, голова Рівненської облдержадміністрації 2005-2006 років, він був непересічно постійно: від повного несприйняття й до цілковитого захоплення! Його посад у політиці та громадських організаціях – годі перерахувати...

На урочисту церемонію поховання Червонія прийшли тисячі людей, щоб віддати останню шану тому, хто намагався, за висловом колишнього депутата Верховної Ради від Рівненщини Володимира Пилипчука, «з населення України зробити громадян України, а з громадян – патріотів України».

Віддати останню шану голові обласної організації УНП прийшли колишні колеги-депутати Микола Поровський, Володимир Пилипчук, Іван Заєць, Левко Лук'яненко, Юрій Кармазін, Дмитро Чобіт, а також депутат-бютівець Бондаренко, який зауважив, що почув неприємний докір на свою адресу, мовляв, прийшли «Юліні приймаки». Не приймаки, зауважив Бондаренко, а ті, хто бореться за Україну в різних

просто неможливо поверти в те, що Василя немає. Непосидючого, небайдужого, завжди активного й такого, хто бореться. Лунали слова промовців і про смерть Червонія, нібито загадкову за обставинами, й закидали ворогам, щоб не радили, - «смерть Василя повинна сцементувати, згуртувати Українську народну партію

Михайлова» залишилося двоє дітей. Наразі, серед них, хто прийшов висловити пошанування пам'яті Червонія, були практично всі державці обласного центру: голова облради Олександр Данильчук і голова облдержадміністрації Віктор Матчук, міський голова Рівного Володимир Хомко разом із усіма заступниками, керівники установ та організацій, але головне – ціле море простого люду, у якого і на очах жінок, і на очах чоловіків були ширі сльози жалоби й співчуття...

Василя Червонія під звуки автоматного салюту військових поховали на території Свято-Покровського собору, в якому він роками був старостою. Поруч зі ще однією могилою – православного митрополита Рівненського й Острозького Даниїла, який кілька років тому відійшов у вічність. Що ж, вічна пам'ять Василеві Червонію і нехай Царство Господнє прийме до себе душу покійного.

Замість Р.С.:
Найкращі йдуть. Їх імена
Ми ще почуємо... Ну, звісно...
І, стоячи біля вікна,
Зітхнемо у порожнє місто...
(Уривок з поезії Наталії Демедюк)

Олег ТИЩЕНКО

людина, християнин може радіти смерті 50-річного політика в розквіті сил?! Тож коментар Мирослава Семаніва – головного лікаря обласної лікарні й колеги Червонія по фракції в облраді – був більш ніж вичерпним: смерть настала в результаті потужного удару дару білескавки, несумісного з життям, пронизавши грудну клітину потерпілого, увійшла в землю. Таким на березі ставка знайшли Червонія близькі друзі. Звичайно, про обставини загибелі помітного в цілій державі політика будуть ще довго сперечатися

політичних силах і вболіває за її добр. Він також передав слова співчуття від прем'єр-міністра Юлії Тимошенко. Співчуття від Президента України Віктора Ющенка передав голова Рівненської облдержадміністрації Віктор Матчук. У своїй жалобній промові він, зокрема, зауважив, що Василь Михайлович не був безгрішним, як і кожен смертний. Але коли на одну шальку терезів покласти його помилки й ті справи, які втілювали невтомний Василь Михайлович, – значного внеску в розбудову Рівненщини, країни загалом буде незрівнянно

з приводу і без нього. Так само, як довго будуть «відвідути» різні місця й надавати різного значення вчинкам Василя Червонія історики майбутнього України. Найкращою пам'яттю про нього повинна залишитися згуртованість когорти прихильників у партії й од-

